

אני והריפוי בעיסוק

חזרה לסיום השירות הצבאי, הייתי אז בת 20. אימא ואבא משוחחים אתי " מה תבחרי לעשות."

אבא לקח אותי להתייעץ, והיועץ הציע " ריפוי בעיסוק" או "פיזיותרפיה".

ביקרתי בבתי"ח שונים באזור המרכז.

התרשמתי ממחלקות לרב"ע.

לפני 40 שנה דרישות הכניסה לבית ספר ריפוי בעיסוק היו קיום ראיון אישי ותעודת בגרות טובה.

באתי ואחרי זמן קצר הודיעו לי "התקבלת".

באוקטובר 1975 התחלתי ללמוד. בכיתתי למדו כ-30 בנות.

הלימודים ארכו 3 שנים. השנה הראשונה התאפיינה בשיעורי מבוא:

לפסיכולוגיה, לנוירולוגיה, אנטומיה, פיזיולוגיה.

וגם הרבה שיעורי "עיסוק": קרטונז', קדרות, נגרות, אריגה, רקמה, וכו'.

זאת הייתה הכרות עם המקצועות איתם נעבוד נכיר חולים ובעצם את התסמינים הללו.

ביה"ס לריפוי בעיסוק הי ה על הר הצופים בסמוך לבי"ח "הדסה" וכשהמחזור שלי התחיל לימודים, דיברו על לימודים בסופם נקבל תעודת גמר.

אגב, הפיזיותרפיסטים היו באותו זמן, באותו מעמד.

בשנה השנייה ללימודים נשלחנו פעמיים להכשרה קלינית. אני הייתי פעם אחת בבי"ח "כרמל" בחיפה, שם פגשתי לראשונה אוכלוסייה גריאטרית שיקומית.

בשנה השלישית נשלחנו לשלוש הכשרות קליניות. אני נשלחתי הפעם לבי"ח "גהה" שהייתה חוויה מאוד מיוחדת ומפגש עם בי"ח שכלל לא הכרתי.

בנוסף, אני זוכרת את המדריכה שהייתה לי, אמנם לא בשמה, אבל ב"טיפ" טיפולי שלמדתי אותו וכך גם נהגתי בכל שנות עבודתי.

כשפוגשים מטופל רואים אותו בתפקודו ב תפקודי יום-יום ובתפקודים מוטוריים וגם קוגניטיביים. אחרי שמכירים אותו אפשר להסתכל בתיק הרפואי וללמוד יותר.

למדתי שהכנת מטרות עבודה זהו תהליך חשוב ומיוחד.

צריך להתייחס בכובד ראש וחוץ מהטיפול והעזרה לחולה, גם שאר המטפלים צריכים להכיר את המטרות ולעבוד בשיתוף פעולה.

לעבוד ביחד מתוך עבודה בשיתוף פעולה, הייתה זו דרך מיוחדת לריפוי בעיסוק.

דרך הגיונית ונכונה כשמדובר על התייחסות הוליסטית למטופל.

הכשרה נוספת הייתה לי ב"בית לוינשטיין" גם שם מצאתי מחלקות עם אוכלוסיות מיוחדות כמו נפגעי ראש.

הכשרה אחרונה הייתה לי בבי"ח "עזרת נשים" בירושלים.

אז הוקמה מחלקה של שיקום גריאטרי, בה גם עבדתי במה שנקרא "שנת חובה".

באותו הזמן, "הדסה" מימנה חלק מהלימודים וכדי להחזיר את הכסף נשלחנו לעבוד אחרי שנות הלימודים במחלקה שאת ביה"ח שבה מימנה "הדסה"

החלק האישי בסיפור הוא שדווקא בגלל שעבדתי עם אוכלוסייה של גריאטריה שיקומית, הבנתי שלא לכך התכוונתי כשבחרתי את המקצוע. כל החולים במחלקה היו נראים לי בגיל הורי, ועל אף שהורי אז, היו בגיל צעיר יותר, פחדתי מאוד ממה שעלול לקרות להם.

כשנגמרה שנת חובה, כבר הייתי נשואה, והייתי אז בהריון עם בני הבכור.

לשמחתי הרבה, הודיעו לנו מהנהלת ביה"ס שבני המחזור שלנו יקבלו תואר ב.א. מהאוניברסיטה העברית בירושלים ומאז לימודי הרב"ע הם לימודים לתואר ראשון ואפשר כיום ללמד גם לתואר שני ואף לד"ר. מבחינה אקדמית, מקצוע הרב"ע התקדם מאד.

דרך הסיפור שפרשתי כאן אפשר להכיר איזה תהליך עבר הרב"ע וצריך להיות גאים במקצוע.

אני מרגישה שהמקצוע הוא חלק מהזהות שלי והוא כל כך נכון גם לחיי היום יום. כשיצאתי לחיים, כלומר גמרתי ללמוד שלוש שנים והגעתי להיות אימא, רציתי לעבוד כמרפאה בעיסוק, עבדתי בפרויקט עליו הייתה אחראית ע. ירושלים, כמב"ע בתוך טיפת חלב,

שם הדרכתי אימהות לגבי התפתחות התינוקות ותוך כדי כך צפיתי בתינוקות. כשהיה צורך והתעורר בי חשד לליקוי, פניתי לרופא הילדים במקום שגם הוא נתן דעתו והפנה לטיפול מתאים.

עבודה כזו גרמה לי לשמחתי לדעת את התפתחות הילדים על בוריה, וכשעברתי לעבוד בביה"ס "דקלים" לילדים עם אוטיזם הידע הזה היה לי לעזר רב לארגן ולהחליט על תכנית טיפולית. ימים אלו היו ימים ראשונים לטיפול בילדים עם אוטיזם. היו בארץ רק שני בתי-ספר לילדים עם אוטיזם. האחד בתל-אביב בשם "יחדיו" אותו ניהלה עדנה מישורי, מב"ע

לשעבר, ובירושלים, בי"ס "דקלים" אותו ניהלה בזמנו, קורי שולמן, מב"ע שעבדה אתי ביחד, למדה ושיתפה אותי בקריאת ספרים רבים ומאמרים בנושא היא פיליס פולק. יחד עיצבנו את מהלך הטיפול ע"פ מודל טיפולי בצפון קרולינה teeach שקורי לימדה אותנו .

כיום אני מתנדבת כמב"ע ב"יד שרה" באולם תצוגה ויעוץ ומנסה להקנות כלים לבני משפחה של מטופלים בגישה המתפתחת של "יד שרה" שנקראת אשפוז בית.

אני מודה ומרגישה שזכיתי ללמוד ולדעת על טיפול יום יומי לאוכלוסייה מיוחדת.

עבדתי וידעתי ליישם את התיאוריה ובכך היו לי חיים מלאי ידע ואהבת האדם. ב"ה שיכולתי ללמוד וליישם הכול.

נקודת מבט אישית, היא לדעת איך להעביר את הידע, על התפתחות תינוקות לבתי וכלותי בלי להיות אימא וחמות ה-"שיודעת" הכול, אלא נותנת לדור הצעיר מקום של כבוד כשהן מטפלות בתינוקות במשפחה.

שקדיה כהן

0523825368

Shkediya1955@gmail.com